

det, vil domstolene tage stilling til, om refovementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af udlændingen.

På den baggrund er det Integrationsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning er i overensstemmelse med procesgarantien i flygtningekonventionens artikel 32.

4.2. Arbejdsgruppens forslag til en ny model for frihedsberøvelse af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, samt forslag til nye kontrolforanstaltninger og vilkår i forbindelse med frihedsberøvelsen

4.2.1. Arbejdsgruppens anbefaling

Den følgende gennemgang af en ny model for frihedsberøvelse er taget fra arbejdsgruppens betænkning, kapitel 9, afsnit 9.2.2., side 238 ff., samt kapitel 11, afsnit 11.6.2., side 297 f.

Der må altid kræves en rimelig sandsynliggørelse af, at der har været et sådant faktisk grundlag for den sikkerhedsvurdering, der har ført til beslutningen om, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, at frihedsberøvelse af den pågældende efter udlændingelovens § 36 ikke kan anses for uhjemlet eller ubegrundet, jf. herved også EMRK artikel 5, stk. 4.

Jo længere en frihedsberøvelse ønskes opretholdt, jo stærkere krav stilles der til årsagen til frihedsberøvelsen i forhold til proportionalitetsafvejningen.

Det må – også på baggrund af Højesterets kendelser i de to sager vedrørende tunesiske statsborgere – vurderes, om de krav, der stilles til den rimelige sandsynliggørelse af det faktuelle grundlag for sikkerhedsvurderingen, i fuldt fornøden grad er opfyldt i det gældende system.

En ny model, hvor også sager af denne karakter behandles i et eller flere særlige fora, hvor der kan ske fremlæggelse af hele eller større dele af det fortrolige materiale, der har dannet grundlag for sikkerhedsvurderingen, vil under alle omstændigheder skabe et menneskeretligt mere sikkert grundlag og give bedre muligheder end i dag for at benytte sig af frihedsberøvelse i sager, hvor det er relevant.

Arbejdsgruppen har opstillet en model for prøvelse af beslutninger om frihedsberøvelse af personer, der må anses for en fare for statens sikkerhed, i den periode, hvor myndighederne vurderer, om den pågældende skal udvises og udsendes. Den opstillede model giver mulighed for at opfylde de krav, der stilles til den rimelige sandsynliggørelse af det faktuelle grundlag for sikkerhedsvurderingen, og til vurderingen af proportionalitet.

Afgørelse i 1. instans:

Justitsministeren træffer på baggrund af forelæggelse af sagen fra PET afgørelse om, at en person må anses for en fare for statens sikkerhed.

Integrationsministeriet træffer herefter som eneste administrative instans afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25.

Såfremt afgørelsen vedrører en udlænding, der opholder sig i Danmark, sendes justitsministerens/Integrationsministeriets afgørelse til politiet med henblik på forkyndelse for den pågældende.

På baggrund af materialet og afgørelsen om, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, foretager den konkrete politimyndighed med kendskab til det relevante fortrolige materiale en vurdering af, om iværksættelse af en frihedsberøvelse af udlændingen er et proportionalt indgreb, jf. udlændingelovens § 36.

Såfremt politiet vurderer, at der er det fornødne grundlag for frihedsberøvelse, forkyndes og effektueres denne afgørelse samtidig med forkyndelsen af justitsministerens afgørelse om, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Prøvelse af afgørelse:

For at sikre et så enstrenget system som muligt – af hensyn til overskueligheden af systemet, til den løbende praksisdannelse og til sikring af fortroligheden omkring PET's oplysninger – bør prøvelsen af afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 af personer, der må anses for en fare for statens sikkerhed, altid ske ved samme instans.

Der vil således ikke længere være forskellige prøvelsesmuligheder alt efter, om frihedsberøvelsen opretholdes i mere eller mindre end 3 døgn. Erfaringsmæssigt vil denne type sager typisk ikke kunne afsluttes og udrejse/udsendelse effektueres inden for 3 døgn, hvorfor der i realiteten ikke bliver tale om en ændring af den gældende retstilstand i forhold til, at der ikke længere kan klages til Integrationsministeriet i visse sager.

En afgørelse om frihedsberøvelse skal fortsat, såfremt frihedsberøvelsen ikke bringes til ophør inden for 3 døgn, prøves inden for en frist på 3 døgn efter dens iværksættelse. Hvis frihedsberøvelsen er bragt til ophør inden for 3 døgn, vil udlændingen selv kunne indbringe spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed.

Prøvelsen heraf placeres ved domstolene.

Herved opnås den mindst mulige udbredelse af PET's oplysninger, og at oplysningerne i denne type sager alene videregives til myndigheder, der i forvejen